

ОТВЪД ГРОБНИЦАТА

ДЖУД УОТСЪН

ЕГМОНТ

На Клио, моя спътница В приключенията.
Това е за теб.

ДУ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – Beyond the Grave*

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks
and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Златина Сакалова
Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Китай, 2009
ISBN 978-954-27-0344-0

ГЛАВА 1

Ако Ейми Кахил трябваше да състави списък с онова, което не ѝ харесваше у единайсетгодишните братя, на *първо място* щеше да стои навикът им да изчезват.

Или може би че изобщо ги има.

И нататък списъкът щеше да обхваща всички букви от азбуката...

Ейми стоеше насред пазара Хан ал-Халили в Каиро и се оглеждаше трескаво с надеждата да открие брат си Дан. След полета със самолета и часовата разлика не можеше да мисли ясно. Допреди миг Дан беше до нея. Ейми се беше обърнала за някакви си *две секунди* – да си купи молив с Нефертити, и когато погледна към брат си, него вече го нямаше.

Беше задушно, чуваха се музика и виковете на продавачите. Горещи плющяха ярки знамена. По улиците се тълпяха туристи, които носеха раниците си отпред на гърдите, за да се предпазят от гжебчиите, и през няколко минути спираха да снимат. Една жена с шал на главата заобиколи редица синьо-зелени столове, за да настигне двете си момчета. Някакъв мъж крепеше с една ръка върху главата си щайга, пълна с портокали. Покрай Ейми бавно мина туристка с бейзболна шапка и фланелка, на която с големи букви пише-

ше „Искам при мама“, и с фотоапарат пред лицето.

Ейми усещаше как жегата я плиска на талази по кожата. Дано не припаднеше. Цветовете се наслаждаваха един върху друг, лицата се размиваха, непознатите шумове блъскаха в ушите ѝ. Ейми не обичаше тълпите, а Каиро май беше градът, който ги е измислил.

Тя се обърна с ръка върху чантичката на кръста си. Губернантката им Нели Гомес беше малко по-нататък на улицата и се пазареше за някакви подправки. Ейми зърна за миг шантавата ѝ коса, наполовина руса, наполовина черна.

Преди по-малко от час бяха пътували с таксито от летището към Каиро. По едно време шофьорът посочи нехайно през прозореца и каза:

– Оттук започва пазарът Хан, страхотно място.

Най-неочаквано Нели викна:

– Спрете!

Още преди да са разбрали какво става, се озоваха на пазара заедно с багажа и с клетката за домашни любимци. Саладин измяука разгневен, когато Нели обеща:

– Само десет минути, повече не ми трябва, после отиваме право в хотела... Жестоко! Кардамом на зърна!

За Нели всеки нов град не беше друго освен поредната възможност за екзотична храна.

Накрая Ейми откри сред навалищата Дан. Той се беше долепил до витрина, отрупана със сувенири. Сестра му остана с впечатлението, че се е прехласнал по една острилка за моливи с фараона Тутанкамон, но нищо чудно брат ѝ да гледаше и електрическото фенерче във формата на мумия.

Докато Ейми прекосяваше улчката, Дан ту се появяваше, ту пак изчезваше зад носещата се напосоки тълпа.

Прежурящото слънце я заслепяваше. Тя се надяваше в бъдещето ѝ да има климатик.

Туристката с фланелка „Искам при мама“ се приближи още малко до Дан. Тя свали тъмните очила с бели рамки на върха на носа си. Ейми усети как я пробожда лека тревога. Пред нея застана мъж със сламена шапка и за да вижда, тя се дръпна в страни.

Туристката сви показалеца си при първата става, сякаш той се беше схванал. Горещото слънце проблесна по нещо, показало се изпод нокътя ѝ.

– Дан! – изпищя Ейми.

Гласът ѝ беше заглушен от музиката и от виковете на продавачите: „Пет долара, пет долара!“. Ейми се шумугна покрай мъж, който крепеше в мрежа десетина футболни топки в неонов цвят.

Иглата стърчеше изпод пръста на туристката с вид на хищен нокът. Дан се надвесил още повече към витрината...

– Дан! – изпуска сестра му.

Но само наум. От устата ѝ се чу нещо като спогаден грак.

Ейми се хвърли напред. В последния момент изтласка в страни ръката на жената. Иглата се заби дълбоко в молива с Нефертити и остана там.

За миг Ейми не беше в състояние да прави друго, освен да гледа втренчено как слънцето проблясва върху метала. От върха бавно се търкулна капка смъртоносна течност, която тупна в прахта.

Ейми погледна в лицето Ирина Спаска. Бивша агентка на КГБ. Шпионка. Братовчедка.

Лявото око на Ирина затрепка от миг.

– Блин!

Тя изви ръка, но иглата си остана забита в молива. Продавачът побърза да гоjde при тях.

– Красива госпожо, иглата се е забила. Погледнете, мога да ви предложа други моливи!

Ирина му се нахвърли като бясна:

– Притрябвали са ми моливите, продавачо на дрънкулки!

Ейми и Дан не губиха и миг. Дан се промуши като футбoлен халф през гъмжилото, а Ейми забърза след него.

Двамата тичаха колкото им крака държат по плетеницата от криви улочки, докато белите им дробове не запариха. Накрая Ейми и брат ѝ спряха, превиха се oдве, за да нормализират дишането си. Когато вдигна глoда, Ейми си даде сметка, че са се загубили. Глупаво, гадно, непоправимо.

– Нели ще ни търси – каза тя. Извади мобилния си телефон. – Няма сигнал. Трябва да се опитаме да се върнем.

– Дано не се натъкнем пак на другарката Ирина – погметна брат ѝ. – Предпочитам да пропусна семейната сбирка.

Вече бяха свикнали да срещат свои роднини, които само се чудеха как да им навредят. Преди няколко седмици едва бяха преодолели смъртта на баба си. След като майка им и баща им починаха, Грейс беше най-важният човек в техния живот. Ейми и Дан не живеяха при нея, но прекарваха почивните дни в oгромната ѝ къща край Бостън и тя все ги водеше на пътешествия през учебната година и през лятото. След като Грейс почина от рак, двамата съвсем се обезсърчиха.

Но това беше само първият от многото удари, които се стовариха върху тях.

¹ Тук – „ужас“ (рус.). – Б. пр.

Грейс беше поканила четирите клана в рога Кахил да чуят завещанието ѝ. Тя се появи на видеозапис и им предложи да изберат. Или да вземат всеки по един милион долара, или да се включат в издирването на трийсет и деветте ключа към загадката и да станат най-могъщите хора по света. Ейми и Дан се изкушаваха да си вземат милиона, но всъщност не се колебаха изобщо. Знаеха, че Грейс би искала да приемат предизвикателството. Тя никога не приемаше лесния изход.

Те взеха решението лесно. Трудното беше да го изпълнят. В предишния си живот Ейми смяташе, че да играе за победа, е все едно Кортни Катовски да я удари с волейболна топка по главата. Сега вече знаеше какво всъщност е да участваш в напревара. Роднини като Ирина бяха готови да стигнат до крайности. Ако се налагаше, тя щеше да ги дрогира, да ги отвлече и дори да ги убие.

Двамата с Дан тръгнаха. Ейми имаше чувството, че се въртят в кръг. Като в сън, където тичаш, тичаш, тичаш, а не стигаш никъде. Предния ден тя беше в Сеул, Корея. Преди това в Токио и Венеция. Във Виена и Залцбург в Австрия. В Париж. Във Филаделфия. Дори беше кацнала в Русия на частно летище.

Никога дотогава не беше имала толкова много тайни.

И през ум не ѝ беше минавало, че може да е толкова уплашена.

И през ум не ѝ беше минавало, че може да е толкова смела.

Само преди няколко дни в Сеул двамата с Дан за малко да бъдат погребани живи. Бяха оставени да умрат от хора, на които Ейми се беше доверила. От Натали и Иън Кабра... не

̀̀ се мислеше за Иън. Не ̀̀ се мислеше как той я е държал за ръката и ̀̀ е повтарял, че заедно могат да създадат страховтен съюз. Съюзът беше издържал няколко часа, докато Иън не се беше възползвал от случая и не я беше оставил да умре.

Няма да мисля за Иън.

После разбраха, че единственият рогнина, на когото, общо взето, вярваха, чичо им Алистър Ох, също ги е изиграл. Беше се престорил на мъртъв, а се оказа, че си е много жив.

Онова, което ги беше накарало да се понесат през международното въздушно пространство към Ка̀̀ро, беше някакъв си намек, нищо повече. Но те бяха свикнали да се вслушват в намеците и да се възползват възможно най-много от тях. Рисунката на пирамида и една дума. Сакхет². Египетската богиня с лъвската глава. Преди да тръгнат от Корея, Ѐ̀ми беше купила няколко книги и беше проучила богинята, но още не знаеше защо са пратени тук... и какво точно търсят.

Тя усети как потта се стича на струйки под фланелката ̀̀. Сигурно беше към трийсет и пет градуса. Косата ̀̀ беше залепнала за тила. Ѐ̀ми се сети за Иън, който при всякакви обстоятелства изглеждаше безупречно.

Няма да мисля за Иън.

Имаше чувството, че ще оглушее от врявата – екзотична, вихрена какофония от клаксони, Викове на продавачи, звънящи мобилни телефони – а някой изкрещя така, че заглуши всички звуци:

– Размърдай се, смотаняк такъв!

О! Този глас не беше чак толкова екзотичен. Беше на Дан.

² На български език богинята е позната с името „Сехмет“. – Б. пр.

– Руска шпионка на два часа, приближава се – изсъска той.

Ирина още не ги беше видяла. Беше погълната от това да ги търси. Прокрагваше се по отсрещния тротоар, като се взираше във витрините.

Ейми дръпна брат си в едно кафене. По масите седяха мъже, които пиеха чай, говореха си тихо или четяха вестници. Туристите пък разглеждаха на чаша сок пътеводителите. Докато се промушваше, Ейми бутна с издутата си раница едър мъж, който седеше с чаша ментов чай. Чаят се разплуска по белия му костюм.

Всички се извърнаха към Ейми. *Тракането* от играта на табла спря. Тя усети, че се изчервява като домати. Мразеше да е център на внимание, особено ако беше направила нещо недодялано.

– И-и-извинявайте – изпелтечи Ейми.

Притеснеше ли се, започваше да заеква и това ѝ беше много неприятно. Тя се опита да попие чая.

– Не се притеснявайте, млада госпожице, не е станало кой знае какво. – Мъжът ѝ се усмихна добродушно и повика с ръка келнера. – Това е чай.

Тежките старинни огледала по стените отразяваха кафенето. Ейми видя собственото си червено лице, ръцете си, които размахваше, очите на посетителите... и вратата, която се отвори. Дори туристическите дрехи и слънчевите очила с бели пластмасови рамки не успяха да прикрият маршовата стъпка, с която Ирина влезе в кафенето и започна да оглежда всички така, сякаш търсеше недостатъци.

Точно след три секунди погледът ѝ щеше да се спре върху Ейми и Дан.